

Formanden:

Der er bedt om nogle korte bemærkninger, inden hr. Erhard Jakobsen får ordet. Først hr. Wilhjelm.

(Kort bemærkning).

Wilhjelm (VS):

Jeg synes nok, det kunne trænge til lidt større afklaring, hvordan det egentlig forholder sig med regeringens alibi hos de radikale og de radikales alibi hos regeringen, for det er jo det, der er sket her i de seneste måneder.

Det er klart, at regeringen har sagt og regnet med, at der i virkeligheden var to flertal, og jeg synes, man skal fastholde, at det er regeringen og socialdemokratiet, der har valgt, hvilket af flertallene de ville benytte. De ville benytte det, der sagde forhandlingsløsning, selv om den var dårlig. Men det kræver jo altså, at de radikale holder lidt fast ved det, de har sagt tidligere. De har stillet krav på deres eget landsmøde. De har gjort det ved deres ordfører i debatten i oktober. De har gentaget det i det halve år, der er gået. Det går på forskellige områder, men klart udtalt med tyngdepunktet på arealafståelserne, og selv lovindgrebet var efter de radikales mening for vattet med hensyn til arealafståelserne.

Det er meget godt, at vi hører, at de radikale nu siger, at det ikke var dem, der løb fra et lovindgreb, men vi må have at vide, om det betyder, at de radikale foretrækker et lovindgreb fremfor den aftale, der nu er kommet, og som, efterhånden som vi får den opklaret gennem undergrundsudvalget, vil vise sig overhovedet ikke på noget punkt at opfylde de radikales krav om styring efter energipolitiske og forsyningsmæssige hensyn, om arealafståelser, om beskatning osv. osv.

Er det sådan, at de radikale foretrækker dette dårlige forlig, eller er det sådan, at der er en lille smule ryggrad i de radikale, sådan at de holder fast ved de vurderinger, de har fremsat siden oktober eller siden landsmødet i august-september, at de stiller nogle andre krav og derfor selvfølgelig må foretrække lovindgrebet? Samtidig må vi, når ministeren kommer op, have at vide: er det sådan, at regeringen fastholder at bruge det flertal derovre, selv om de radikale til sin tid finder ud

af, at dette simpelt hen er for dårligt efter deres egne landsmødebeslutninger?

(Kort bemærkning).

Annelise Gotfredsen (KF):

Fru Lone Dybkjær kom ind på det konservative partis rolle i den løsning, vi har fået i dag. Den konservative folketingsgruppe er ikke synsk og kan ikke se ind i fremtiden. Det kunne vi heller ikke den 12. februar, det kunne vi heller ikke den 13. Men det viser sig jo, at det initiativ, vi tog på det tidspunkt, var rigtigt. Det er konklusionen af det.

(Kort bemærkning).

Waldorff (VS):

Det er ikke så tit, jeg er alvorligt uenig med hr. Wilhjelm, men det er jeg faktisk i denne sag.

En ting er, at hr. Wilhjelm så venligt har påtaget sig hele vejen igennem at formulere de radikales energipolitiske krav og har kaldt de radikale her på talerstolen for gang på gang at forsøge at skærpe kravene, og at hr. Wilhjelm tilsvarende har været den radikale eller ikke-radikale politiker, der i det hele taget har skrevet mest om den radikale energipolitik i denne forbindelse. Men det farlige kommer selvfølgelig ind i det øjeblik, hvor man faktisk begynder at tro på, at de radikale virkelig mener det, som man gerne vil have dem til at mene. Jeg mener faktisk, det er det, der er sket for hr. Wilhjelm her.

Det fører til, at man må lægge ansvaret udelukkende på regeringen, for jeg mener, at det hele tiden har været de radikales interesse at opnå en forhandlingsløsning, og jeg mener også, at der faldt en bemærkning her fra fru Lone Dybkjær, som klart sagde, hvad det handlede om. Man havde gerne set en strammere løsning, men man måtte se i øjnene, at hvis man ville have en forhandlingsløsning, så kunne man ikke få det hele. Det mener jeg har været de radikales holdning hele vejen igennem. Jeg vil gerne citere fra den forespørgselsdebat, vi havde i oktober 1980, Folketingstidende 1980-81, sp. 800, hvor fru Lone Dybkjær siger:

»Til slut vil jeg sige, at min konklusion selvfølgelig bliver, at forhandlingerne mellem regeringen og DUC bør fortsætte med hen-